

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Vojtěcha Šimíčka, soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Radana Malíka (soudce zpravodaj), Petra Mikeše, Pavla Molka, Milana Podhrázkého a Ivo Pospíšila ve věci navrhovatele: **Ing. P. B.**, zast. JUDr. Petrem Tomanem, LL.M., advokátem se sídlem Těšnov 1059/1, Praha 1, a účastníků řízení: **1) Státní volební komise**, sídlem nám. Hrdinů 1634/4, Praha 4, **2) Ing. Mgr. Pavel Karpíšek**, zast. Mgr. Martinem Svobodou, advokátem se sídlem Nádražní 2495/20, Plzeň, a **3) Ing. Jan Sviták**, týkající se návrhu na vyslovení neplatnosti volby kandidátů ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu konaných ve dnech 3. a 4. října 2025,

t a k t o :

- I. Návrh na neplatnost volby kandidáta Ing. Mgr. Pavla Karpíška zvoleného za koalici SPOLU v Plzeňském kraji **se o d m í t á .**
- II. Návrh na neplatnost volby kandidáta Ing. Jana Svitáka zvoleného za hnutí STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ v Libereckém kraji **se z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Volební stížnost

[1] Navrhovatel doručil dne 17. 10. 2025 Nejvyššímu správnímu soudu podání (dále též „volební stížnost“) nadepsané „*Návrh na neplatnost volby kandidáta*“. Návrhem se domáhá vyslovení neplatnosti volby kandidátů Ing. Mgr. Pavla Karpíška, kandidáta s pořadovým číslem 6 na kandidátní listině 11 - SPOLU (Občanská demokratická strana, Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová, TOP 09) v Plzeňském kraji, a Ing. Jana

Svitáka, kandidáta s pořadovým číslem 1 na kandidátní listině 23 - STAROSTOVÉ A NEZÁVISLÍ v Libereckém kraji. Zároveň navrhuje, aby byl vyhlášen jako zvolený kandidát on sám, tedy kandidát s pořadovým číslem 1 na kandidátní listině 11 – SPOLU v Libereckém kraji. K tomu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud vyhlásil za zvoleného poslance toho, „*kterému by mandát připadl při dodržení požadavků Ústavního soudu*“.

[2] Úvodem vymezil svou aktivní legitimaci. Jelikož se domnívá, že Liberecký kraj měl získat osm mandátů namísto šesti, nemůže označit v libereckém volebním kraji kandidáta, který neměl být zvolen. Z procesní opatrnosti však uvedl jednoho kandidáta za Liberecký kraj, který neměl být zvolen, čímž naplní podmínku aktivní legitimace podle § 87 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky (dále jen „volební zákon“). Dále tvrdí, že považuje za opodstatněnou i aktivní legitimaci k části návrhu, již navrhuje vyslovit neplatnost volby kandidáta ve volebním kraji, ve kterém nebyl zapsán do stálého seznamu voličů, kde byl poslanec volen, a to z důvodu „přesouvání“ mandátů mezi jednotlivými volebními kraji v rámci druhého skrutinia (§ 51 volebního zákona). K tomu odkazuje na usnesení NSS ze dne 19. 11. 2017, č. j. Vol 58/2017-187, ve kterém Nejvyšší správní soud dovodil širší výklad § 87 téhož zákona. Opačný výklad by dle navrhovatele vedl k faktické nemožnosti dovolávat se soudní ochrany v plném rozsahu. Nejvyšší správní soud navíc v citovaném usnesení dospěl k závěru, že je oprávněn rozhodnout i o neplatnosti volby jiného kandidáta než toho, kterého navrhovatel výslovně označil.

[3] Dle navrhovatele mělo podle § 48 odst. 2 volebního zákona Libereckému kraji připadnout osm mandátů, zatímco v konečném důsledku došlo přiřazením mandátů v rámci skrutinií k přidělení pouhých šesti mandátů, tedy šlo o 25 % pokles počtu mandátů. Obdobná situace nastala též v Karlovarském kraji, kterému mělo podle § 48 odst. 2 a 3 volebního zákona připadnout pět mandátů, avšak zvoleni byli pouze čtyři kandidáti.

[4] Průměrný počet hlasů na jeden mandát v rámci celé republiky činil 28 108. Nejnižší průměrný počet hlasů byl zaznamenán v Plzeňském kraji, kde stačilo 25 249 hlasů, zatímco v Libereckém kraji bylo potřeba 38 355 hlasů, což je nejvíce ze všech krajů. V Libereckém kraji tak bylo na jeden mandát potřeba o 50 % více hlasů než v Plzeňském kraji a o 36 % více než činil republikový průměr. Navrhovatel dále poukazuje na nerovnost mezi politickými subjekty v rámci jednoho kraje. V Libereckém kraji potřebovala koalice SPOLU na získání jednoho mandátu 41 567 hlasů, zatímco hnutí ANO 26 393 hlasů a hnutí STAN 18 804 hlasů. Přesto hnutí STAN získalo dva mandáty, zatímco koalice SPOLU pouze jeden, ačkoliv měla vyšší počet hlasů. Navrhovatel z toho dovozuje, že převádění mandátů by mělo probíhat pouze v rámci jednotlivých volebních uskupení, nikoliv mezi nimi. Též se domnívá, že měl být platně zvolen a zvolen by byl, pokud by Libereckému kraji připadlo osm mandátů dle principu rovného volebního práva a zásady poměrného zastoupení (čl. 18 odst. 1 Ústavy).

[5] V další části návrhu porovnává počet platných hlasů a přidělených mandátů mezi kraji. V Libereckém kraji bylo odevzdáno 230 132 platných hlasů a přiděleno šest mandátů. V Pardubickém kraji bylo odevzdáno 285 378 hlasů a přiděleno jedenáct mandátů. V Plzeňském kraji bylo odevzdáno 302 986 hlasů a přiděleno dvanáct mandátů. Rozdíl mezi Libereckým a Pardubickým krajem činí 55 246 hlasů, rozdíl v mandátech je pět. Mezi Plzeňským a Pardubickým krajem je rozdíl 17 608 hlasů a rozdíl v mandátech je pouze jeden. Navrhovatel dále uvádí, že rozdíl mezi Libereckým a Plzeňským krajem činí 72 854 hlasů

a šest mandátů, zatímco rozdíl mezi Ústeckým a Plzeňským krajem činí 84 616 hlasů, ale rozdíl v mandátech je pouze jeden. Podle navrhovatele by měl být rozdíl v počtu mandátů mezi Plzeňským a Ústeckým krajem vyšší než mezi Plzeňským a Libereckým krajem, což však není splněno. Tím je podle něj porušena zásada rovnosti hlasů.

[6] Navrhovatel ve volební stížnosti vychází především z plenárního nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 44/17, který se zabýval tehdejší volebním systémem a jeho souladem s rovným volebním právem zakotveným v čl. 18 odst. 1 Ústavy. Ústavní soud tímto nálezem zrušil část volebního zákona vytvářející disproporci mezi velkými a malými volebními uskupeními, přičemž úkolem zákonodárce bylo vytvořit volební systém odpovídající principu *one vote, one value*.

[7] Ačkoliv nový volební systém, zavedený po citovaném nálezu, vyrovnal rozdíly mezi jednotlivými volebními subjekty, vytvořil na straně druhé podobné rozdíly mezi jednotlivými volebními kraji. Ve volbách do Poslanecké sněmovny konaných ve dnech 3. a 4. 10. 2025 tedy nedošlo ke splnění požadavků stanovených nálezem Pl. ÚS 44/17. Navrhovatel si je vědom, že nelze aplikovat při přidělování mandátů pouze § 48 odst. 2 volebního zákona, byť by takový postup odpovídal ústavní zásadě rovnosti volebního práva. Proto vymezil přípustnou míru odchylky ve váze hlasů, která je ústavně akceptovatelná a činí 20 % pásma, tedy o 10 % méně či více od průměrné „váhy“ hlasu. V projednávané věci by se jednalo o hodnotu 5 621 hlasů, nicméně odchylka reálně dosažená je více než dvojnásobná.

[8] Navrhovatel též namítá vnitřní rozpornost volebního zákona. Podle § 48 odst. 2 a 3 volebního zákona mělo Libereckému kraji připadnout osm mandátů, a nikoliv šest. Volební zákon navíc neobsahuje ustanovení umožňující snížit počet mandátů připadající jednotlivým krajům dle citovaného ustanovení. Přesto došlo k přidělení pouhých pěti mandátů v prvním skrutiniu podle § 50 odst. 3 téhož zákona. Pokud by navíc nebyl hnutí STAN přidělen druhý mandát v rámci druhého skrutinia, počet mandátů v Libereckém kraji by byl ještě nižší, a tedy v mnohem výraznějším nepoměru. Naopak Plzeňský kraj měl získat pouze jedenáct mandátů (§ 48 odst. 2 a 3 volebního zákona), avšak konečný počet byl dvanáct.

[9] Závěrem navrhovatel zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud je vázán názory Ústavního soudu, přičemž nerespektování jeho judikatury představuje porušení práva na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud by se měl proto vypořádat s popsanou situací, která je zjevně v rozporu s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 44/17. Menší volební kraje jsou totiž znevýhodněny a dlouhodobě se potýkají se spíše podprůměrnou volební účastí.

II. Vyjádření účastníků řízení

[10] Účastník řízení 1), tedy Státní volební komise, uvedl, že navrhovatel není aktivně legitimován k podání návrhu na vyslovení neplatnosti volby účastníka řízení 2). Navrhovatel byl totiž zapsán ve stálém seznamu voličů na území Libereckého kraje, zatímco účastník řízení 2) byl zvolen v Plzeňském kraji. Ve zbylé části má účastník řízení 1) návrh za nedůvodný. Navrhovatel toliko polemizuje s vhodností zákonné úpravy přidělování mandátů volebním krajům a volebním stranám. Účastník řízení 1) zdůraznil, že volební orgány jsou vázány volebním zákonem, který je přísně kogentní a technicistní, aby

nevznikaly pochyby o jeho výkladu. Volební orgány tak nemohou postupovat při aplikaci volebního zákona podle toho, zda se jim právní úprava zdá vhodná či nikoliv.

[11] Účastník řízení 2), Ing. Mgr. Pavel Karpíšek, předně namítl nedostatek aktivní legitimace navrhovatele. Ten nemůže brojit proti zvolení kandidáta ve volebním kraji, v jehož obvodu nebyl sám zapsán ve stálém seznamu voličů. Ve vztahu k případnému věcnému posouzení dále konstatoval, že odebírání mandátů Libereckému kraji je odůvodněno počtem odevzdaných hlasů, tedy počtem voličů, kteří ve volbách vyjádřili aktivně svůj názor. Účastník řízení 2) neshledal porušení volebního zákona ani ústavního pořádku. Navrhl proto volební stížnost odmítnout, popřípadě zamítnout.

[12] Účastník řízení 3) se k návrhu ke dni rozhodnutí soudu nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro věcné projednání návrhu, kterým se navrhovatel domáhá vyslovení neplatnosti volby dvou kandidátů, přičemž jeden z nich byl volen v jiném volebním kraji, než ve kterém byl navrhovatel zapsán ve stálém seznamu voličů pro volby do Poslanecké sněmovny ve smyslu § 87 odst. 1 volebního zákona.

[14] Podle § 87 odst. 1 volebního zákona *podáním návrhu na neplatnost volby kandidáta se může domáhat ochrany u soudu podle zvláštního právního předpisu každý občan zapsaný do stálého seznamu ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen, a každá politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejíž kandidátní listina ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována (dále jen „navrhovatel“). Návrh je třeba podat nejpozději 10 dnů po vyhlášení výsledků voleb Státní volební komisí.*

[15] Podaný návrh, který směřuje proti platnosti volby, je tak věcně projednatelný jen ve vztahu ke kandidátovi, který byl zvolen ve volebním kraji, kde je navrhovatel zapsán do stálého seznamu, tzn. v Libereckém kraji, kde má navrhovatel trvalé bydliště. Tímto kandidátem je dle sdělení Státní volební komise č. 374/2025 Sb., o vyhlášení a uveřejnění celkových výsledků voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky konaných ve dnech 3. a 4. října 2025, Ing. Jan Sviták. Zbývající část návrhu (ve vztahu k volbě kandidáta Ing. Mgr. Pavla Karpíška za koalici SPOLU v Plzeňském kraji) proto Nejvyšší správní soud odmítl z důvodu chybějící aktivní legitimace navrhovatele.

[16] Soud se tedy návrhem dále zabýval jen ve vztahu k volbě kandidáta v Libereckém kraji, kde je navrhovatel zapsán do stálého seznamu voličů. Z návrhu je patrné, v čem navrhovatel spatřuje neplatnost volby kandidáta a jakého rozhodnutí se po soudu domáhá. Soud tento návrh věcně posoudil. Dospěl však k závěru, že není důvodný.

[17] Navrhovatel je omezen legitimací občana podle § 87 odst. 1 volebního zákona. Tou se Nejvyšší správní soud zabýval již v usnesení ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006-46, č. 944/2006 Sb. NSS. Při přezkumu předcházejících voleb do Poslanecké sněmovny na něj navázal například v usneseních ze dne 3. 11. 2021, č. j. Vol 105/2021-17, a č. j. Vol 190/2021-16. Z těchto závěrů proto vycházel i v této věci. Pro úplnost Nejvyšší správní soud

uvádí, že na odkazovanou judikaturu navázal i Ústavní soud (viz usnesení ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 41/21, bod 36.; nebo obdobně usnesení ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. III. ÚS 663/06).

[18] Podle § 87 odst. 1 volebního zákona je možné podat v případě voleb do Poslanecké sněmovny (na rozdíl například od voleb do Senátu) výhradně návrh na neplatnost volby kandidáta (či více kandidátů), nikoliv celých voleb (shodně tomu je u voleb do Evropského parlamentu). Může tak být napadena volba jediného kandidáta například proto, že se v jeho případě projevila pochybení při sčítání a vyhodnocování odevzdaných hlasů (např. nebyly započteny preferenční hlasy, komise se dopustila matematické chyby při sčítání apod.). Nelze však vyloučit, že bude namítáno porušení volebního zákona v takové intenzitě a rozsahu, že to mohlo ovlivnit volbu více (nebo dokonce všech) kandidátů.

[19] Volební zákon přiznává právo podat návrh na neplatnost volby kandidáta každému občanovi zapsanému do stálého seznamu „*ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen*“, a každé politické straně nebo koalici, jejíž kandidátní listina „*ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována*“. Občan proto může návrh podat jen ve vztahu ke kandidátům zvoleným ve volebním kraji tam, kde mohl vykonat svoje aktivní volební právo. Naopak politická strana je aktivně legitimována k podání návrhu vůči všem kandidátům zvoleným v krajích, kde také kandidovala, což může v konečném důsledku znamenat zpochybnění i všech zvolených kandidátů v celé republice. U jednotlivého občana vystupuje do popředí ochrana jeho subjektivního aktivního volebního práva. Z povahy věci je tak nezbytné, aby argumentace návrhu podaného občanem směřovala proti konkrétním protizákonnostem souvisejícím s uplatněním jeho volebního práva. Logicky lze výsledek volby zpochybnit jen tam, kde je občan zapsán ve stálém seznamu, anebo kde skutečně své právo uplatnil.

[20] Důvody, pro které navrhovatel navrhuje vyslovení neplatnosti volby kandidáta v Libereckém kraji za hnutí STAN, se však netýkají pouze průběhu voleb ve volebním kraji, kde je stěžovatel zapsán do stálého seznamu, ale voleb v celostátním měřítku. Jedná se totiž o mandát přidělený v rámci druhého skrutinia, a tedy v rámci všech volebních krajů (§ 51 odst. 5 volebního zákona, nebo srov. usnesení NSS ze dne 5. 11. 2021, č. j. Vol 23/2021-21). Navrhovatel totiž uplatňuje jako důvod neplatnosti volby kandidáta výhrady vůči volebnímu systému na celostátní úrovni. Takovým námitkám by však soud nemohl vyhovět (i pokud by byly oprávněné) výrokem o neplatnosti volby kandidáta, zvoleného ve druhém skrutiniu v Libereckém kraji, protože závěr o nesprávně nastaveném volebním systému by nutně ovlivnil celostátní výsledek voleb, tedy zejména vzájemné poměry mandátů pro jednotlivé kandidující strany. Navrhovatel jako občan však nemůže s úspěchem zpochybňovat celostátní výsledek voleb.

[21] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006-46, zdůraznil, že pokud se podstata tvrzených důvodů neplatnosti volby kandidáta (kandidátů) dotýká voleb na celostátní úrovni, vzniká tu nepoměr mezi procesním prostředkem daným občanovi a mezi limity pro rozhodování soudu. Jestliže občan požaduje rozhodnout o neplatnosti volby konkrétních kandidátů z důvodů týkajících se voleb jako celku (např. nekorektní volební kampaně na celostátní úrovni, nepřekročení uzavírací klauzule), pak by při vyhovění návrhu nebyla uspokojivým řešením výměna těchto kandidátů za osoby jiné, kandidující za stejnou politickou stranu nebo hnutí, neboť důvod neplatnosti jejich volby by

se vztahoval i na tyto náhradníky. Uvedené platí i v případě nyní namítaného nesouhlasu s metodami přepočtu hlasů a přidělování mandátů.

[22] Návrh na neplatnost volby kandidáta podaný občanem podle § 87 odst. 1 volebního zákona proto může být důvodným pouze tehdy, pokud soud zjistí porušení volebního zákona, které hrubě ovlivnilo výsledek volby kandidáta a zároveň se jedná o porušení řešitelné buď uvnitř krajské kandidátní listiny jedné politické strany či hnutí (tzn. např. jeden z kandidátů protizákonným způsobem poškodil jiné kandidáty na téže kandidátní listině natolik zásadním způsobem, že je namístě prohlásit jeho volbu za neplatnou a na jeho místo nastupuje v pořadí první nezvolený náhradník), anebo i napříč stranami, pokud to neovlivní mandáty napříč kraji.

[23] Pokud tedy občan namítá důvody týkající se voleb jako celku, nemůže mu soud vyhovět, protože k tomu nemá procesní nástroj, a to i přes to, že si je vědom ústavněprávních nedostatků současné právní úpravy (srov. usnesení ze dne 5. 11. 2021, č. j. Vol 205/2021 – 13). Ty spočívají zejména v tom, že nezvolený kandidát nemá procesní prostředek, kterým by sám mohl hájit své ústavní právo být zvolen (čl. 21 odst. Listiny základ práv a svobod). Pouze v případě návrhu politické strany, hnutí nebo koalice, které kandidovaly ve všech volebních krajích, kde byli zvoleni kandidáti těchto subjektů, by soud mohl v konečném důsledku zpochybnit volbu zvolených kandidátů napříč jednotlivými volebními kraji, jak požaduje navrhovatel; jediné tehdy by se mohl zabývat i důvody majícími celostátní charakter, tedy například i poměrem při přidělování mandátů a jeho souladem s Ústavou.

[24] Na úpravě volebního zákona, která efektivní přezkum voleb v rámci republiky jako celku prakticky svěřuje především do rukou kandidujících politických stran a politických hnutí, Nejvyšší správní soud v minulosti neshledal nic protiústavního. Na tom nic nezměnilo ani zavedení jiných metod přepočtu platně odevzdaných hlasů na mandáty, a především druhého skrutinia. To sice má – na rozdíl od prvního skrutinia – celostátní podobu, takže hlas voliče z jakéhokoli volebního kraje může ovlivnit zvolení poslance i v jakémkoli jiném volebním kraji. To však samo o sobě nepředstavuje podstatnou změnu v postavení samotného voliče, neboť jeho hlas měl konkrétní celostátní důsledky i před novelou volebního zákona provedenou zákonem č. 189/2021 Sb., zejména měl tradičně vliv na to, zda voličem zvolený kandidující subjekt překročí na celostátní úrovni umělou uzavírací klauzuli podle § 49 volebního zákona.

[25] Při naplňování ústavního požadavku rovného volebního práva a poměrného zastoupení má zákonodárce relativně široké pole působnosti. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 44/17, je na informovanějším zákonodárci, aby zhodnotil a implementoval volební systém (bod 52.). Je totiž jeho volbou, jakým konkrétním obsahem volební systém naplní, jaké budou jednotlivé fáze a stadia apod. (bod 72. citovaného nálezu). Pokud vede výklad volebního zákona k jednoznačnému výsledku, pak není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby svým výkladem nahrazoval zákonodárce a místo něj hledal volební systém, který by bylo možné považovat za „poměrnější“. Nadto je nutné zdůraznit, že volební systémy se nedají hodnotit podle výsledků, nýbrž musí být hodnocena jejich východiska [srov. nálezy Pl. ÚS 44/17, část VIII. c); nebo odst. [49] usnesení NSS ze dne 5. 11. 2021, č. j. Vol 202/2021-89], neboť v případě výsledků voleb existuje velká role „náhody“, např. v podobě počtu odevzdaných hlasů v jednotlivých volebních krajích. Tedy skutečnost, že v těchto volbách zůstalo po přikázání mandátů v prvním skrutiniu dvanáct

mandátů, z toho další tři po přikázání mandátů ve skrutiniu druhém (ty byly přikázány pomocí dopočtu podle § 51 odst. 3 volebního zákona), bez dalšího neznamená, že současný volební systém není založen na zásadách poměrného zastoupení.

[26] Podle § 26 volebního zákona se volby do Poslanecké sněmovny konají podle zásady poměrného zastoupení ve volebních krajích, kterými jsou vyšší územní samosprávné celky vymezené zvláštním právním předpisem. Otázka rozdělení volebního území do volebních krajů je závislá na vůli zákonodárce (viz odst. [33] usnesení ze dne 27. 11. 2013, č. j. Vol 142/2013-72, a tam uvedenou judikaturu). Pouhé srovnání různého počtu hlasů, které ta či ona strana potřebovala v těchto volbách k zisku mandátu, a to i napříč jednotlivými volebními kraji, neznamená, že byly narušeny principy poměrného zastoupení a rovnosti volby. To, že větší strany jsou při zisku mandátů mírně zvýhodněny, je obvyklým prvkem volebních systémů, které tím působí proti roztržštění politických sil ve voleném sboru (obecně k poměrnosti viz třeba uvedené usnesení č. j. Vol 142/2013-72, odst. [26] až [40]). Navíc, jak již soud konstatoval výše, volební systémy nelze hodnotit podle výsledků voleb, nýbrž podle jejich východisek. Ta však navrhovatel úspěšně nezpochybil, respektive soud nedospěl k vnitřnímu přesvědčení o protiústavnosti zákonných ustanovení, která tato východiska obsahují (viz odst. [12] usnesení č. j. Vol 142/2013-72).

[27] Soudu navíc ani nepřísluší, aby hodnotil vhodnost zákonné úpravy, či dokonce sám vytvářel nová pravidla pro volby, která nejsou v zákonech obsažena. Tím by totiž popíral dělbu moci a stavěl se na místo zákonodárce (obdobně srov. též usnesení NSS ze dne 15. 2. 2023, č. j. Vol 41/2023-72).

[28] Odkaz navrhovatele na usnesení č. j. Vol 58/2017-187 stran oprávnění Nejvyššího správního soudu rozhodnout i o neplatnosti volby jiného kandidáta než toho, jehož volba byla výslovně napadena, není na projednávanou věc přílehlavý. Jakkoliv navrhovatelem uvedený závěr skutečně z citovaného usnesení vyplývá, je nutné zdůraznit, že Nejvyšší správní soud k němu dospěl v rámci řízení o vyslovení neplatnosti volby kandidátů jedné politické strany v rámci jednoho volebního kraje. Zatímco v nyní projednávané věci se navrhovatel *de facto* domáhá vyslovení neplatnosti volby kandidáta, který kandidoval v jiném kraji, byť obdržel mandát až v rámci druhého skrutinia.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud proto zčásti odmítl podaný návrh jako nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a zčásti jej zamítl jako nedůvodný, neboť nebyla zjištěna nezákonnost napadené volby kandidáta Ing. Jana Svitáka zvoleného v Libereckém kraji za hnutí STAN.

[30] O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu